

10

UCHWAŁA Nr 517 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1958 r.

w sprawie tworzenia w roku gospodarczym 1958/1959 funduszu na nagrody i na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników pomocniczych gospodarstw rolnych, działających według zasad rozrachunku gospodarczego, których statutową działalnością jest działalność naukowo-badawcza lub dydaktyczna.

§ 1. Uchwała dotyczy podległych Ministrowi Rolnictwa, Ministrowi Szkolnictwa Wyższego, Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu, Ministrowi Przemysłu Lekkiego oraz Polskiej Akademii Nauk pomocniczych gospodarstw rolnych działających według zasad rozrachunku gospodarczego, których statutową działalnością jest działalność naukowo-badawcza lub dydaktyczna, zwanych w dalszym ciągu „gospodarstwami”.

§ 2. Fundusz na nagrody i na budownictwo mieszkaniowe, zwany w dalszym ciągu „funduszem”, mogą tworzyć:

- 1) gospodarstwa rentowne, w których zysk bilansowy osiągnięty w roku 1958/1959 nie jest niższy od 80% zysku bilansowego za rok 1957/1958,
- 2) gospodarstwa deficytowe, które nie pogorszyły wyniku finansowego w stosunku do wyniku roku 1957/1958.

pod warunkiem wykonania zadań planowych w zakresie prac naukowo-badawczych lub dydaktycznych przy utrzymaniu się w planowanej kwocie dotacji na tę działalność.

§ 3. Gospodarstwa, które mają prawo tworzenia funduszu, dokonują odpisu zasadniczego na rzecz tego funduszu w wysokości 2% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1958/1959.

§ 4. Gospodarstwa, o których mowa w § 2, mogą dokonać odpisu dodatkowego w wysokości:

- 1) 10% sumy poprawy wyniku w stosunku do wyniku bilansowego roku 1957/1958,
- 2) 5% sumy wzrostu wartości produkcji towarowej netto w stosunku do roku 1957/1958.

§ 5. Przez produkcję towarową netto rozumieć należy sumę dochodów ze sprzedaży produktów roślinnych i pochodzenia zwierzęcego, inwentarza żywego i ryb oraz wyrobów przemysłu rolnego, pomniejszoną o wartość zakupu nasion, sadzeniaków, surowców przemysłu rolnego, pasz i inwentarza żywego oraz materiału zarybieniowego — skorygowaną o zmianę wartości stanu zapasów na początek i koniec roku, z wyjątkiem zmiany wartości stanu produkcji w toku.

§ 6. 1. Zezwolenia na dokonywanie wpłat na fundusz udzielają jednostki nadrzędne gospodarstw na podstawie rocznych sprawozdań z wykonania planu prac naukowo-badawczych lub dydaktycznych i rocznych sprawozdań finansowych.

2. Przy ustalaniu, czy gospodarstwu przysługuje prawo dokonywania odpisów na fundusz, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów wyłącza się różnice wynikające z wprowadzonych w roku 1958/1959 urzędowych zmian cen sprzedawanych produktów i wyrobów, zakupywanych materiałów oraz usług obcych, składek na ubezpieczenia społeczne i rzeczowe, stawek amortyzacji itp. w porównaniu z rokiem 1957/1958. Ponadto jednostka nadrzędna zobowiązana jest do dokonania korekty wyniku finansowego gospodarstw (§ 2 i § 4) w przypadku, gdy gospodarstwo z nieuzasadnionych powodów przekroczy planowany fundusz płac, nie wykona planowanych remontów budynków, maszyn

i urządzeń, z nieuzasadnionych przyczyn obniży nakłady na bezpieczeństwo i higienę pracy, nie amortyzuje prawidłowo środków trwałych albo gdy poprawa wyniku jest rezultatem innej działalności, której celem jest osiągnięcie funduszu w drodze działania podejmowanego ze szkodą dla interesu społecznego.

§ 7. 1. Fundusz tworzy się z bilansowych zysków gospodarstw.

2. Jeżeli osiągnięty zysk nie wystarcza na utworzenie funduszu zgodnie z §§ 3 i 4 lub jeżeli gospodarstwo jest planowo-deficytowe, na fundusz przeznaczają się odpowiednią sumę środków obrotowych gospodarstwa.

§ 8. 1. Środki funduszu przeznaczają się:

- 1) na nagrody i świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników,
- 2) na cele budownictwa mieszkaniowego dla pracowników oraz inne inwestycje społeczne służące potrzebom załogi.

2. Łączna suma wypłat na cele określone w ust 1 pkt 1 nie może przekroczyć 8,5% osobowego funduszu płac wykonanego przez gospodarstwo w roku 1958/1959.

3. Przy ustalaniu wypłat, o których mowa w ust. 2, należy przyjmować za podstawę fundusz płac powiększony o różnicę wartości ziemiopłodów i mleka sprzedawanych pracownikom, wynikającą z różnicy między obowiązującymi cenami zbytu a cenami określonymi w układzie zbiorowym pracy.

§ 9. 1. Gospodarstwom, które nie spełnią warunków określonych w uchwale, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości nie przekraczającej 0,2% planowanego osobowego funduszu płac na dany rok sprawozdawczy z przeznaczeniem dla pracowników szczególnie wyróżniających się wynikami pracy.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na koszty gospodarstwa.

§ 10. W gospodarstwach nie stosuje się przepisów uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenia za prace zleczone i udział w komisjach oraz popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr A—25, poz. 320).

§ 11. 1. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych wydadzą szczegółowe przepisy regulujące tryb wykonania niniejszej uchwały.

2. Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu może przyznać podległym gospodarstwom prawo do tworzenia funduszu na zasadach analogicznych do zasad określonych w § 2 i § 4, z tym że za podstawę zamiast danych wykonania roku 1957/1958 przyjmują się dane planu gospodarczo-finansowego na rok 1958/1959.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz.

11

UCHWAŁA Nr 518 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1958 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej

(Dz. U. Nr 44, poz. 399) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 189 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Monitor Polski z 1955 r. Nr 25, poz. 253, z 1956 r. Nr 22, poz. 278 i z 1957 r. Nr 75, poz. 456) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 3:

- a) w pkt 6 po wyrazie „procentowemu” kropkę zastępuje się średnikiem,
- b) dodaje się pkt 7 w brzmieniu: „7) spółdzielnie niewidomych, których rentowność za dany rok podatkowy nie przewyższa 15%”;

2) w § 7 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) dla jednostek spółdzielczych zrzeszonych w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy, z wyłączeniem tych jednostek, które prowadzą wyłącznie działalność handlową, zależnie od rentowności według następującej skali:

przy rentowności ponad do	a) od części zysku stanowiącej w stosunku do kosztów własnych	podatek wynosi	b) od reszty zysku podatek wynosi
— 5%	—	20%	—
5% 10%	5%	20%	35%
10% 15%	10%	27,5%	50%
15% 50%	15%	35%	90%

spółdzielnie, w których rentowność przekracza 50%, odprowadzają ponadto tytułem podatku dochodowego różnicę między zyskiem bilansowym a zyskiem, jaki osiągnęłyby, gdyby rentowność ich wynosiła 50%; dla spółdzielni, których wyłączną działalnością jest świadczenie usług i których rentowność nie przewyższa 5%, podatek wynosi 15%; przy przekroczeniu tej rentowności podatek ustala się według wyżej podanej skali.”;

3) w § 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dla spółdzielni niewidomych obniża się podatek, przypadający według skali podanej w ust. 1 pkt 1, w sposób następujący:

przy rentowności ponad	do	obniżka podatku wynosi
15%	20%	70%
20%	25%	60%
25%	—	50%

4) w § 7 wprowadza się ust. 3 w brzmieniu następującym:

„3. Dla spółdzielni inwalidów obniża się podatek, przypadający według skali ust. 1 pkt 1, w sposób następujący:

przy rentowności ponad	do	obniżka podatku wynosi
—	5%	40%
5%	10%	30%

5) w § 7 dotychczasowy ust. 3 otrzymuje kolejną numerację ust. 4;

6) dodaje się § 19 w brzmieniu następującym:

„§ 19. Upoważnia się Ministra Finansów do opodatkowania punktów usługowych prowadzonych przez spółdzielnie zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy w formie zryczałtowanego podatku, obejmującego zarówno podatek dochodowy, jak i podatek obrotowy oraz podatek od operacji nietowarowych.”;

7) dotychczasowe §§ 19—22 otrzymują kolejną numerację §§ 20—23.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do zysków osiągniętych od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

12

UCHWAŁA Nr 527 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 grudnia 1958 r.

w sprawie zatrudniania pracowników pełnoletnich nie posiadających wymaganych kwalifikacji zawodowych.

Na podstawie art. 20 i 21 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226), zwanej w dalszym ciągu „ustawą”, Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Pracownicy pełnoletni, nie objęci przepisami uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 47, poz. 272) i uchwały nr 196 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących (Monitor Polski Nr 47, poz. 273), podejmujący pracę, do której wykonywania nie posiadają wymaganych kwalifikacji zawodowych, są obowiązani do odbycia przygotowania zawodowego w formie bądź tylko wstępnego stażu pracy, bądź wstępnego stażu pracy poprzedzonego innymi formami przygotowania zawodowego jak nauka zawodu lub przyuczenie do określonej pracy.

2. Wymaganymi kwalifikacjami zawodowymi są wiadomości teoretyczne i praktyczne, określone w taryfikatorze kwalifikacyjnym lub w innych przepisach określających kwalifikacje pracowników, oraz praktyka zawodowa, umożliwiająca wykonywanie pracy w danym zawodzie lub na danym stanowisku.

3. Jeżeli przed odbyciem wstępnego stażu pracy zachodzi potrzeba zastosowania innej formy przygotowania zawodowego, zakłady pracy, w zależności od rodzaju zawodu lub stanowiska pracy i wymagań określonych w taryfikatorze kwalifikacyjnym lub innych przepisach określających kwalifikacje pracowników, ustalają rodzaj przygotowania zawodowego, biorąc w szczególności pod uwagę stopień przygotowania pracownika do zawodu lub do wykonywania określonej pracy.

§ 2. 1. Pracownicy, którzy przed ukończeniem nauki zawodu w zakładzie pracy osiągnęli pełnoletność, uprawnieni są do ukończenia nauki zawodu zgodnie z zawartą umową. Do pracowników tych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przebiegu i programu nauki zawodu, egzaminu, rozwiązywania umów, dokształcania się i wliczania czasu dokształcania do czasu pracy oraz wynagradzania, zawarte w usta-